

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Susanne Gassmayr

Strona pozwana: Bundesminister für Wissenschaft und Forschung

ma prawo do wynagrodzenia równoważnego z przeciętnym uposażeniem, jakie otrzymywała w trakcie okresu odniesienia poprzedzającego rozpoczęcie jej urlopu, z wyłączeniem dodatku za dyżur w miejscu pracy.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 11 pkt 1, 2 i 3 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (Dz.U. L 348, s. 1) — Skutek bezpośredni — Uprawnienie pracownicy do niezryczałowanej premii za dyżur pełniony poza zwykłymi godzinami pracy („Journaldienstzulage”) w okresie obowiązywania zakazu pracy ze względu na ciążę lub w okresie urlopu macierzyńskiego

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 8 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-334/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środki własne Unii — Odmowa udostępnienia Unii środków własnych odpowiadających pewnym niezgodnym z prawem pozwoleniom celnym — Siła wyższa — Oszukańcze zachowanie organów celnych — Odpowiedzialność państw członkowskich — Prawdliwość wpisu ustalonych tytułów dochodów budżetowych w odrębnych rachunkach)

(2010/C 234/07)

Język postępowania: włoski

Sentencja

1) Artykuł 11 pkt 1–3 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) wywołuje skutek bezpośredni i powoduje powstanie na rzecz jednostek praw, do których ochrony zobowiązane są sądy krajowe i na które jednostki te mogą się powoływać względem państwa członkowskiego, które nie dokonało transpozycji tej dyrektywy do prawa krajowego lub dokonało jej w sposób niewłaściwy.

2) Wykładni art. 11 pkt 1 dyrektywy 92/85 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie normie krajowej przewidującej, że pracownica w ciąży tymczasowo zwolniona z obowiązku świadczenia pracy ze względu na swoją ciążę ma prawo do wynagrodzenia równoważnego z przeciętnym uposażeniem, jakie otrzymywała w trakcie okresu odniesienia poprzedzającego jej ciążę, z wyłączeniem dodatku za dyżur w miejscu pracy.

3) Wykładni art. 11 pkt 2 i 3 dyrektywy 92/85 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie normie krajowej przewidującej, że pracownica przebywająca na urlopie macierzyńskim

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Aresu i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (Przedstawiciele: I. Bruni, pełnomocnik, G. Albenzio, avvocato dello Stato)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (Przedstawiciele: M. Lumma i B. Klein, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 10 WE, art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253, s. 42) oraz art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, s. 11) — Odmowa udostępnienia Wspólnotom środków własnych odpowiadających niektórym, nieprawidłowym pozwoleniom celnym

Sentencja

- 1) Odmawiając udostępnienia Komisji Wspólnot Europejskich środków własnych odpowiadających długowi celnemu wynikającemu z udzielenia od dnia 27 lutego 1997 r. niezgodnych z prawem pozwoleń na utworzenie i prowadzenie składów celnych typu C w Taranto przez Direzione compartimentale delle dogane per le Regioni Puglia e Basilicata z siedzibą w Bari oraz następujących po nich pozwoleń na przetwarzanie pod kontrolą celną i na uszlachetnianie czynne do ich cofnięcia w dniu 4 grudnia 2002 r., Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich oraz art. 2, 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.
- 2) Republika Włoch zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 223 z 30.8.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 lipca 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Włochy) — Emanuela Sbarigia przeciwko Azienda USL RM/A, Comune di Roma, Assiprofar — Associazione Sindacale Proprietari Farmacia, Ordine dei Farmacisti della Provincia di Roma

(Sprawa C-393/08) (¹)

(Krajowe przepisy regulujące godziny otwarcia i dni zamknięcia aptek — Zwolnienie — Uprawnienia decyzyjne właściwych organów)

(2010/C 234/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emanuela Sbarigia

Strona pozwana: Azienda USL RM/A, Comune di Roma, Assiprofar — Associazione Sindacale Proprietari Farmacia, Ordine dei Farmacisti della Provincia di Roma

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 49 WE, art. 81 WE — 86 WE, art. 152 WE i 153 WE — Krajowe przepisy regulujące godziny otwarcia i dni zamknięcia aptek — Zakaz wprowadzania odstępstwa od okresu corocznego zamknięcia aptek i przekraczania obowiązującego maksymalnego limitu godzin ich otwarcia

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale amministrativo regionale per il Lazio postanowieniem z dnia 21 maja 2008 r. jest niedopuszczalny.

(¹) Dz.U. C 285 z 8.11.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 1 lipca 2010 r. — Knauf Gips KG, dawniej Gebr. Knauf Westdeutsche Gipswerke KG, przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-407/08 P) (¹)

(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Płyty gipsowe — Dostęp do akt — Dowody obciążające i odciążające — Pojęcie przedsiębiorstwa — Jednostka gospodarcza — Spółka odpowiedzialna za działanie jednostki gospodarczej — Argument podniesiony po raz pierwszy w trakcie postępowania sądowego)

(2010/C 234/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Knauf Gips KG, dawniej Gebr. Knauf Westdeutsche Gipswerke KG (przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i R. Sauer, pełnomocnicy)